

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Nostàlgies

Si alguna cosa bona té l'estiu és que la roba s'eixuga abans d'estendre-la. L'altra, que les curtes nits s'allarguen volent enxampar el somni que no arriba. Mentre es fa esperar, la nostàlgia, les nostàlgies fan niu entre puntuals efluvis del Lagavulin 16 anys. És el què em passa, i pel que he llegit, l'alcalde de Lleida tampoc no se n'escapa massa. Ara vol ressuscitar **Lo Baratillo** i el fotimer de pilotes en cascada, pianos, nines i ninos que feien innocent i infantil lo carrer Major lleidatà abans que no fos l'Eix Comercial d'avui, el més llarg d'Europa, diuen. Ja m'està bé que tornin a penjar les bimbres i instal·lar els pianos a la façana del Casino Principal. Altra cosa és enclaustrar les joguines en un museu. Quan vaig visitar el de Figueres, dit **Museu de Joguet de Catalunya**, em va arravatar un atac de malenconia furibunda en comprovar la solitud que pateixen les pobres joguines. Vull pensar que com a *'Toy Story'*, en arribar la mitjanit guanyen vida i juguen entre elles. Ja està bé que es reviscoli la nostàlgia juganera. Endut per la ressaca melangiosa, tampoc no em costa gens reviure el veí **Teatre Principal** amb sessions de cinema i les temporades teatrals amb el milloret de l'esce-na nacional i internacional. Clar que igual la nostàlgia ja no és el que era.